

II

По коверці пурпуровім
із таємних сходу брам
виїжджа на небо сонце,
наче входить цар у храм.

І в моє вікно зирнуло
і сполошило стару,
невідступну, невмолиму
посидільницю журу.

Ся стара, погана відьма
тут сиділа цілу ніч
і зміняла своїм чаром
кожду думку, кожду річ.

Кождий мебель був мій ворог,
кожда книжка — то була
п'явка, що систематично
кров і мозок мій пила.

Кожда добрість — то наївність,
кождий друг — то хижий звір,
кожда думка — то помилка,
кождий спомин — то докір.

А як свідомість болючу
сон, мов свічку, загасив,
чар її і в сонне царство
тіні дійсності вносив.

Все, що я кохав безмежно
і що зрадило мене,

все, що стратив, тут до мене
підняло лице сумне.

Молоді, гарячі сльози
тут, мов рожі, зацвіли
по стежках отих тернистих,
де колись вони плили.

Молода палкая туга,
мов жебрачка в лахманах,
все чогось іще шукала,
топчучи зарослий шлях.

Тільки віра молодая,
мов загашений огонь:
купка попелу лишилась,
обгорілий, чорний пень.

І нараз пропали чари,
сонце глипнуло в вікно!..
Я прокинувся. Чи справді?
Все те ще не так давно?

Я ще не старий! Ще сила
є в руках і у души!
Ще поборемося, доле!
Ну, попробуй, задуши!

Я ще не старий! Не згинув
ще для мене життєвий зміст,
хоч журба, хоч горе тисне —
ні, ще я не песиміст!